

Andrea Gavačová sa etablovala na medzinárodnej televíznej scéne. Z manažérky sa za desaťročie vypracovala na riaditeľku predaja formátov pre strednú a východnú Európu v najväčšej distribučnej spoločnosti na svete FremantleMedia. „Pod palcom“ má divácky veľmi obľúbené programy. No úspechy a spokojnosť v práci boli v jej živote len jednou stranou mince...

Aký bol odrazový mostík do sveta médií a šoubiznisu dnes jednej z najznámejších a najúspešnejších producentiek na Slovensku?

Pamätám si, že od malička som túžila byť vo všetkom najlepšia. Nikdy som nepoznala nudu, naopak, bola som neustále v pohybe, fyzicky aj mentálne. Veľmi skoro som pochopila, že tieto dva atribúty musia byť v rovnováhe, pokiaľ chcete, aby harmonicky fungovali telo aj myseľ. Napríklad už ako dieťa som tancovala, chodila som na nemčinu. K nej som pridala ešte angličtinu a francúzštinu. Vystriedala som azda všetky druhy tanca. Stepu som sa venovala intenzívne asi desať rokov, dokonca som rok viedla kurz stepu v Parku kultúry a oddychu. Bývalý režim ma naučil vynaliezavosti, priviedol – paradoxne – k tvorivosti i pochope-

Naučila som sa
POKORE

niu, že ak niečo ako malý bezvýznamný človečik spoza plota chcete dokázať, musíte byť desaťkrát lepší ako tí za ním. Neskôr, počas štúdií na vysokej škole, som si uvedomila, ako veľmi neznášam vymývanie mozgov a pretvárkú, a naopak, ako veľmi milujem slobodu tela, ducha a duše. Skončila som ako najlepšia absolventka nielen v ročníku, ale možno aj v histórii školy. Ale keď mi v septembri 1989 na tej istej škole od-

žila po dieťatku. V treťom mesiaci tehotenstva sa stalo niečo, na čo v rodine neradi spomínáme: autohavária rodičov a brata. Diagnóza mamy bola desivá, mesiace sme bojovali o jej holý život. Prosila som, aby prežila, kvôli nášmu dieťatku, ktoré bolo na ceste. Nevedela som si predstaviť, že by nikdy nespoznalo moju mamičku. Ona dodnes s vážnou tvárou tvrdí, že vtedy sme jej zakázali zomrieť. Trvalo dlhé mesiace, kým sa

porúčali, aby som vstúpila do KSC, tak som sa im pekne „poďakovala“.

nám vrátila domov. Vianoce v roku 1994 sme už oslávili všetci spolu...

Úspech na vysokej škole, potom prvá zaujímavá práca, ale ťažké dni v súkromí...

Presne tak. Po období úspechov, keď som z pozície asi najmladšej obchodnej riaditeľky v televíznej spoločnosti, pravidelne reprezentovala firmu na nablýskaných festivaloch v Miláne, Monte Carle a Cannes a keď mi svet ležal pri nohách, aspoň tak sa mi to vtedy zdalo, som zatú-

Vaše prvé dievčatko sa však nenarodilo celkom zdravé.

Vo februári 1995 prišla na svet Valentínka. Keď ešte ani ako trojročná nerozprávala, začali sme si byť istí, že je to diagnóza F84 – autizmus. Svet sa mi zrútil... Na dlhých sedem rokov. Už nič nebolo perfektné. Všetko sa krútilo okolo dieťaťa a bolo to pre mňa veľmi ťažké – nielen zodpovednosť za dieťa, no aj byť matkou

dieťaťa so špeciálnymi potrebami. V tom čase sa o autizme takmer nič nevedelo. Bola to pre mňa obrovská výzva. A vlastne stále je.

Napriek bolesti ste sa však rozhodli, že budete šťastní... A narodila sa vám druhá dcérka.

Áno. Po vyše dvoch rokoch prišla na svet Natálka. Druhý extrém. Všetko robila akosi rýchlejšie ako jej rovesníci. Prišlo s ňou veľa radosti, ale aj viac práce. Tínuška ešte poriadne nechodila, nerozprávala... a už tu bolo živé striebro, šidielko, o ktoré sa bolo treba tiež postarať. Čo si pamätám, tak mojím jediným outfitom sa nadlho stalo domáce oblečenie, s výnimkou, keď som vychádzala von na prechádzky s kočíkom, ktorý mal pripevnenú dosku na kolieskach, na ktorej sa vozila medzi kočíkom a mnou Tínuška. Som presvedčená, že sestričky odvtedy spájajú silné puto.

Váš príbeh je veľmi silný. Zhovárime sa o úspechoch, aké vám možno mnohí závidia, no vo vašom živote je podstatne dôležitejšie niečo iné.

Samozrejme. Najlepšia škola je sám život a mňa ten môj naučil v prvom rade obrovskej pokore. Otvoril mi oči a ja som sa z môjho dovtedy perfektného mikrosvetu prebudila do reality, ktorej som musela čeliť bez akéhokoľvek varovania a bez prípravy. Naučila som sa oddeliť podstatné od nepodstatného. Predpovede doktorov i rôznych liečiteľov o Tínuškinom zdraví boli až na malé výnimky, ktoré väčšinou sľubovali zázraky za nemalé peniaze, bezútešné. Postupne som sústredila všetky sily

na to, aby sa Tinka naučila chodiť, hovoriť, zisťovali sme, či existuje vhodná škôlka, škola, zariadenie... To nás ako rodinu zomklo a upriamilo priority na jediné – aby sme to zvládli, ako sa to len najlepšie dá.

Kľúčom k šťastiu aj vo vašom prípade bola bezpochyby bezpodmienečná láska...

Čas ukazuje, že sme si počínali a počíname dobre, pretože z Valentinky je dnes mladá slečna, ktorá je napriek svojej osobitosti miláčikom rodiny, večným nevinným dieťaťom s esenciou anjela, ktorý nás veľkodušne prijal do svojho sveta. Aj vďaka nej žijeme mimoriadny život, bohatší a naplnený citmi. Vážime si každý jej najmenší pokrok, obrovské objatie, ktorým vie obdať, letný bozk či slovko „mama“, nateraz jediné v jej slovníku. Po odchode Natálie minulý rok za štúdiami do Veľkej Británie, čo bolo pre nás s manželom veľmi ťažké a skutočne ho sprevádzal syndróm prázdneho hniezda, som si uvedomila, že som svojím spôsobom šťastná, že o druhú dcérku nikdy neprídeme, že nás neopustí, že budeme, pokiaľ to bude vôľa božia, stále spolu. Samozrejme, jej autizmus spôsobuje aj ťažké chvíle. No láskou bez podmienok sa nám ich darí eliminovať na minimum. Naopak, jej šťastné chvíle sú aj našimi: Keď napríklad podá svojmu otcovi gitaru, aby hral, alebo pustí obľúbené CD, všetko ide bokom. Vtedy sa u nás zastaví čas, zabávame sa, spievame, tancujeme a bláznime sa ako malé deti.

Dievčatá však už vyrástli... Vy ste úspešná manažérka. Nájdete si čas len tak pre seba? O nás ženách sa hovorí, že na seba myslíme až na poslednom mieste.

Máte pravdu. Aj ja som si nedávno akosi intenzívnejšie uvedomila, že ostatné roky som naozaj žila predovšetkým Valentínkin život, respektíve život prispôsobený jej potrebám a možnostiam. Pravda, s podporou manžela a mojich skvelých rodičov, za čo som im nesmierne vďačná. Bez nich by som nemohla robiť prácu, ktorú robím a ktorú milujem. No keďže moje povolanie je náročné a znamená aj veľa pracovných ciest, sama som si postupom času obmedzila voľnočasové aktivity na minimum, vrátane tanca, ktorý nesmierne milujem.

Rozhodli ste sa teda niečo vo svojom živote zmeniť?

Jednoznačne áno! Nastal čas prestať robiť kompromisy a plniť si aj svoje sny, ktoré som stále odkladala na neskôr. Som šťastná, že som sa na jar minulého roku konečne rozhodla ísť na jogu. Niečo, čo som vnútorne cítila ako volanie z hĺbky vlastnej duše už dávno. Dnes je joga neoddeliteľnou súčasťou môjho života, vďaka nej mám pocit, že opäť naplno žijem, dýcham. A opäť chodím tancovať. Meditácie a pravidelné prechádzky v prírode sú nevyhnutnosťou. Stretávanie sa s kamarátkami. Výmena ženskej energie. Maľovanie, ale aj výroba krémov (žeby gény po otcovi lekárnikovi?)... Peru, šamani, vztýčovanie menhirov – to sú moje plány do najbližšej budúcnosti. Pre seba, no aj pre moje okolie. Lebo len keď sme šťastní, dokážeme urobiť šťastnými aj ľudí okolo seba.

Bolo niečo naozaj mimoriadne, čo ste urobili pre seba tento rok? Istý čas som uvažovala o operácii očí,

vzhľadom na to, že ma nosenie okuliarov na čítanie v posledných pár rokoch zaťažovalo. Nikdy som ich nevedela nájsť, napriek tomu, že už som ich mala niekoľko (úsmev). Ani nehovoriac o tom, že ich bolo treba viac-menej pravidelne meniť za silnejšie, čo mi pripínalo, že nikto z nás nemladne, ani ja nie. Keď mi dvaja lekári, odborníci odporučili zákrok, ktorý sa dokonca vykonáva v Bratislave – robí ho primár bratislavskej očnej kliniky MUDr. Radovan Piovárči – nezaváhala som ani minútu. Do dvoch týždňov som podstúpila operáciu očí, pri ktorej mi vymenili moje vlastné šošovky za trifokálne. Tie ma zbavili všetkých dioptrií súčasne – na čítanie aj do diaľky, a to už natrvalo do konca života! Bolo to odvážne rozhodnutie, ľudia sa väčšinou boja, ale nemajú sa čoho! Zákrok je krátky, takmer bezbolestný, a na druhý deň ráno už vidíte! Dnes si už ani nespomeniem, že som nosila okuliare.

Ešte stále sme na prahu nového roka. Čo by vám v najbližšom období urobilo veľkú radosť?

Uplynulý rok bol pracovne mimoriadne úspešný, spomedzi mnohých spomeniem tri moje osobné highlighty z domáceho prostredia: megaúspešné uvedenie šou Dobre vedieť a finále šou Česko Slovensko má talent, ktoré malo svetové parametre. Vďaka tretiemu naj – šou Moja mama varí lepšie ako tvoja – sa o našom malom, krásnom Slovensku dozvedel celý svet, pretože naša slovenská verzia je naozaj najlepšia. Slovenské mamičky majú nielen pekných, ale aj šikovných synov... Keďže viem, o čom je

zdravie, o to väčšmi ho želám celej našej rodine. Mier do duší tam, kde nie je. Prispějme k tomu aspoň pozitívnymi myšlienkami, láskou a pomocnou rukou tým, ktorí ju potrebujú. Veď to, čo dávame, dostaneme i späť.

Kto je Andrea Gavačová

Už desať rokov úspešná manažérka v medzinárodnej distribučno-produkčnej spoločnosti FremantleMedia – „mama“ Superstar, „žena, ktorá vás baví každý deň“ alebo „sivá eminencia česko-slovenského showbiznisu“. Vyštudovala na VŠMU Filmovú a televíznu fakultu, odbor produkcia a riadenie filmovej a televíznej tvorby. Produkciu študovala aj vo Viedni na Hochschule für Musik und darstellende Kunst. Bola jednou z prvých, ktorí nakrúcali reklamné spoty vo vtedajšom Česko-Slovensku, spolu s rakúskymi partnermi založila Close Up Film Bratislava ako sestru Close Up Film vo Viedni. Stála i pri zrode dcérskej spoločnosti nemeckého mediálneho koncernu KirchGruppe/BetaFilm, televíznej distribučnej spoločnosti KIM Euromedia, neskôr Eurokim, materskej firmy spoločnosti Maya, kde zastávala funkciu obchodnej riaditeľky pre strednú a východnú Európu. Počas materskej dovolenky si spravila doktorát a prednášala na alma mater, aby sa v roku 2003 vrátila späť už ako členka top manažmentu STV. Šou Slovensko hľadá Superstar, ktorú vtedajší manažment STV v roku 2004 realizoval, sa stala pre Andreu mostom do vysnívaného povolania.

MAJA MIKOVÁ

Foto: Ivan Medved' a archív A. G.